

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **O. H.**, nar. X
státní příslušnost: X
trvale bytem X,
zastoupena advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
se sídlem nám. 28 října 1898/9, Brno

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem
Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2020, č. j. CPR-37669-3/ČJ-2020-930310-V243

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2020, č. j. CPR-37669-3/ČJ-2020-930310-V243, **se ruší** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 342,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Vratislava Taubera, advokáta se sídlem nám. 28 října 1898/9, Brno.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Shora specifikovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 14. 10. 2020 č.j. KRPB-195859-14/ČJ-2020-060022-SV bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb, o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou ji nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku.

II. Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že dle žalovaného měla na území ode dne 19. 8. 2020 ČR pobývat v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 3. 8. 2020, č.j. MZDR20599/2020-20/MIN/KAN o zákazu vstupu na území ČR, čímž měla zapříčinit oprávněný názor, že je dáno nebezpečí, že by mohla při pobytu na území ČR závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
3. Žalobkyně především namítala, že eventuální ohrožení nakažlivou nemocí nemůže být subsumováno pod § 119 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a potencionální nelegální pobyt pak v žádném případě nemůže znamenat ohrožení veřejného pořádku. Napadené rozhodnutí jako nezákonné nemůže obstát. Žalobkyně zde odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č.j. 6 Azs 333/2020-30.

III. Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná ve svém vyjádření zejména odkázala na své rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobkyně

5. Žalobkyně ve své replice uvedla obdobné skutečnosti jako v žalobě.

V. Posouzení věci krajským soudem

6. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

7. Podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.* Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 téhož zákona *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění.*
8. Podle žalované mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek, protože mohla být potenciálně nakažena nemocí Covid-19. Skutečnost, že žalobkyně vstoupila na území v rozporu s ochranným opatřením, však podle krajského soudu nelze považovat za natolik intenzivní porušení právních norem, které lze označit za „*skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti*“ ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (viz výklad pojmu veřejný pořádek v kontextu zajištění cizince např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013-30).
9. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu judikoval, že při výkladu pojmů *veřejný pořádek*, resp. *závažné narušení veřejného pořádku*, používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, které tyto pojmy užívají (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151).
10. Ohrožení společnosti potenciálním šířením nakažlivé nemoci lze podle krajského soudu hodnotit jako ohrožení veřejného zdraví. Nikoliv jako ohrožení veřejného pořádku. Zákon o pobytu cizinců v různých kontextech pracuje s pojmy veřejný pořádek, veřejná bezpečnost i veřejné zdraví. Již prostým jazykovým výkladem lze dospět k závěru, že obsah těchto pojmů se liší. Chrání různé společenské zájmy a nelze je libovolně zaměňovat.
11. Ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti i veřejného zdraví je zákonným důvodem pro správní vyhoštění cizince. Vyhoštění až na 3 roky lze uložit, pokud existuje důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem ohrozit veřejné zdraví, protože trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění [viz § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců]. Toto ustanovení míří právě na ty případy, ve kterých Ministerstvo zdravotnictví vydá ochranné opatření podle § 68 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Ze systematiky § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je tedy zřejmé, že tyto případy zákonodárce nezamýšlel podřadit pod výhradu veřejného pořádku. Tu jako důvod pro vyhoštění upravuje samostatné ustanovení.

12. Aby však bylo možné uložit správní vyhoštění, nestačí, aby cizinec porušil ochranné opatření. Je nezbytnou podmínkou, že dotyčný *trpí nemocí*, jejímž šíření má dané ochranné opatření bránit. Nepostačuje, pokud by touto nemocí jen potenciálně trpět mohl. Smyslem vyhoštění je v tomto případě ochrana zdraví obyvatel ČR před cizincem, který trpí příslušnou nemocí a v případě jeho setrvání na území ČR by tuto nemoc mohl šířit.
13. Soud dále při posouzení věci vyšel i z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č.j. 6 Azs 333/2020-30. V tomto rozsudku je především uvedeno: „[10] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se výkladem pojmu *veřejný pořádek*, respektive *narušení veřejného pořádku závažným způsobem*, zabýval ve výše citovaném usnesení č. j. 3 As 4/2010 - 151, a to v kontextu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který umožňuje uložit správní vyhoštění občanu Evropské unie či jeho rodinnému příslušníku v případě, že *závažným způsobem narušuje veřejný pořádek*. Nejvyšší správní soud předepisuje, že stěžovatel není občanem Evropské unie ani jeho rodinným příslušníkem, a proto se na něj nevztahuje směrnice 2004/38/ES (souladem rozhodnutí o správním vyhoštění s touto směrnicí se proto krajský soud vůbec neměl zabývat). Výklad pojmu *veřejný pořádek* předestřený v citovaném usnesení rozšířeného senátu však Nejvyšší správní soud standardně používá i při rozhodování ve věcech správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky ze dne 31. května 2012 č. j. 5 As 70/2010 – 109 či ze dne 7. listopadu 2019 č. j. 1 Azs 338/2019 - 45).

[11] Rozšířený senát v usnesení č. j. 3 As 4/2010 - 151 konstatoval, že narušením veřejného pořádku je jednání cizince, které je *skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti*. Takovým ohrožením není samotný nelegální vstup či pobyt na území České republiky či účelové uzavření manželství, na druhou stranu však závažnost jednání cizince nemusí naplňovat skutkovou podstatu trestného činu. Vždy je třeba *zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci*.

[12] Právní úprava správního vyhoštění v zákoně o pobytu cizinců je transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „návratová směrnice“). I tato směrnice na několika místech obsahuje pojem *veřejný pořádek*, respektive *hrozba pro veřejný pořádek* (srov. čl. 6 odst. 2, čl. 7 odst. 4 a čl. 11 odst. 2 a 3). Nejvyšší správní soud vykládá tento pojem shodně jako Soudní dvůr Evropské unie – ten opakovaně judikoval, že tento pojem *předpokládá v každém případě kromě narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení zákona, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti*, přičemž tento závěr se musí opírat o individuální posouzení případu, nelze vycházet jen z obecné praxe či jakékoli domněnky (rozsudek ze dne 11. června 2015 ve věci C-554/13 Zh.

a O., body 50 a 60, shodně srov. rozsudek ze dne 2. července 2020 ve věci C-18/19 WM, bod 43). Z judikatury Soudního dvora dále vyplývá, že (ani) samotné odsouzení státního příslušníka třetí země v trestním řízení samo o sobě nestačí k tomu, aby byl považován za hrozbu pro veřejný pořádek (již citovaný rozsudek Zh. a O., body 50 a 54, či rozsudek ze dne 16. ledna 2018 ve věci C-240/17 E, bod 49).

[13] Nejvyšší správní soud rovněž upozorňuje, že účelem § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců je především ochrana veřejného pořádku do budoucna (jde v první řadě o opatření, nikoli o trestání za jednání v minulosti). Toto ustanovení umožňuje správní vyhoštění cizince, který *by mohl narušit veřejný pořádek* – nikoli cizince, který veřejný pořádek *narušil* [jak stanoví § 7 5 o dst. 2 písm. e) a f) v e vztahu k důvodům pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. dubna 2013 č. j. 5 As 73/2011 - 146, č. 2882/2013 Sb. NSS, ve vztahu k § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, či rozsudek ze dne 19. listopadu 2020 č. j. 6 Azs 181/2020-42 ve vztahu k čl. 9 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty].

[14] Na základě uvedených východisek nemohou závěry krajského soudu a žalovaného obstát. Jediný prohřešek stěžovatele spočívá v tom, že vstoupil na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví. Toto jednání ani samo o sobě nelze kvalifikovat jako *skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti* a rozhodně nesvědčí o tom, že by stěžovatel představoval takové ohrožení v budoucnu. Lze souhlasit s tím, že v okamžiku vstupu na území České republiky představoval stěžovatel jisté riziko pro veřejné zdraví. V době rozhodování žalovaného (tj. o dva měsíce později) však již nebyl o nic rizikovější než kdokoli jiný, kdo ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví neporušil.

[15] Nejvyšší správní soud v minulosti shledal důvod pro správní vyhoštění s ohledem na veřejný pořádek například v situaci, kdy se cizinec opakovaně prokazoval podvodně získaným cestovním dokladem vydaným členským státem Evropské unie na jiné jméno (výše citovaný rozsudek č. j. 1 Azs 338/2019 - 45), či v případě cizince, který u sebe přechovával metamfetamin, řídil auto pod jeho vlivem a spáchal několik trestných činů (rozsudek ze dne 12. ledna 2017 č. j. 5 Azs 209/2016 - 27). Stěžovatelův případ, vyznačující se pouhým vstupem na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví, nelze s těmito situacemi co do závažnosti srovnávat.

[16] Podpůrně lze odkázat na rozsudky ze dne 21. října 2020 č. j. 9 Azs 166/2020 - 27 a ze dne 29. října 2020 č. j. 9 Azs 165/2020 - 27, v nichž Nejvyšší správní soud v kontextu posuzování zajištění cizinců podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (tedy zajištění odůvodněné tím, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek) odmítl názor tehdejšího žalovaného, že by samotný volný pohyb cizince, který vstoupil na území České republiky v rozporu s ochranným

opatřením Ministerstva zdravotnictví, sám o sobě představoval „bezprecedentní“ hrozbu pro veřejný pořádek.

[17] Stěžovatel též správně upozorňoval, že veřejné zdraví chrání zákon o pobytu cizinců prostřednictvím § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3, který umožňuje uložit správní vyhoštění cizinci, který by *mohl při pobytu na území závažným způsobem ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění*. Toto ustanovení však lze použít pouze v případě, že cizinec nemocí, kvůli níž bylo vydáno ochranné opatření podle § 68 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, skutečně trpí. A i v takovém případě lze se správním vyhoštěním spojit zákaz vstupu na území členských států Evropské unie nejdéle na tři roky. Bylo by nelogické, aby bylo možné případy, kdy cizinec veřejné zdraví neohrožuje, protože infekčním onemocněním netrpí, postihovat prostřednictvím přísnějšího § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců chránícího veřejný pořádek, umožňujícího zakázat vstup na území členských států Evropské unie až na deset let.

[18] Vzhledem k uvedeným závěrům již není nutné zabývat se námitkou, zda si stěžovatel musel být ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví vědom s ohledem na formu či způsob jeho publikace.“

14. Ze správního spisu přitom neplyne, že by žalobkyně byla podroben testu na přítomnost nemoci Covid-19 a tudíž nebylo ani zřejmé, zda tímto onemocněním trpí. V posuzovaném případě tedy nelze vycházet z toho, že by žalobkyně skutečně trpěla onemocněním COVID-19 a byly by tak splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobkyně proto nemohla představovat ohrožení veřejného zdraví obyvatel České republiky, natožpak závažné ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti.
15. Soud dále k věci uvádí, že pokud by žalobkyně skutečně trpěla nemocí COVID-19, pak by bylo třeba postupovat dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí o správním vyhoštění opřít o toto ustanovení. Jak však plyne ze shora uvedeného, tak nebylo prokázáno, že by žalobkyně trpěla nemocí COVID-19.
16. Soud k věci tedy závěrem uvádí, že ani ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze vstup na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví považovat jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti, a tudíž by se mohlo jednat o narušení veřejného pořádku a byl by tak dán důvod k uložení správního vyhoštění z důvodu závažného ohrožení veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

VI. Závěr a náklady řízení

17. S ohledem na výše uvedené, nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
18. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v nákladech právního zastoupení v celkové výši 12 342 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu Mgr. Vratislava Taubera, advokáta, za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za tři úkony právní služby (převzetí a příprava právního zastoupení, sepsí žaloby a repliky) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 9.300,- Kč (3 x 3.100,- Kč) a jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 2 písm. g) advokátního tarifu. Dále žalobci náleží náhrada hotových výdajů ve výši 1 200,- Kč (4 x 300,- Kč) dle § 13 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 2 142 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 12 342 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 19. února 2021

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.